

Vinko Bitenc:

Citronček

Pravljica o metuljčku

11. Majski pár metuljev

Pisana trata, domovanje princa Pavlinčka, je duhtela od vonja cvetic. Metulji s pestrobarnimi krili so se spretavali preko trate. Bili so po večini gostje in služabniki princa Pavlinčka.

princa Pavlinčka, je visoko cenila Citrončkovo umetnost.

Najbolj pa se je prikupil Citronček lepi mladi Citronki, ki se je bila zaljubila vanj.

Skupaj sta se izprehajala, se igrala v

Citronček je bil popolnoma okreval od bolečega pika kačjega pastirja. Bil je vesel in razposajen, kakor še nikoli. Princu Pavlinčku in njegovi izvoljenki princesi Pavlinki se je posebno priljubil s svojimi poskočnimi plesi. Tudi druga gospoda, gostje in spremiljevalci

lahnem vetriču in srkala med iz cvetičnih čaš.

»Ali že veš, da bo letri naš majski pár?« je vprašala nekoč Citronka svojega tovariša.

»Vem«, je odgovoril Citronček. »Saj me je princ Pavlinček že naprosil, če

bom plesal pri slavnosti.

»Ah boš?«

»Seveda bom«, se je navdušil Citronček.

»Po metodi gospoda kosa, ki staneje kam med grmovjem, sem se naučil novega plesa.«

»Kajne, tisti ples boš zaplesal samo zame?«

»Samo zate? Za vse goste ga bom zaplesal«, se je odrezal Citronček.

Nečimerna Citronka je bila užajena. Odletela je na drug cvet; Citronček pa za njo.

»Si huda name?«

»Nisem.«

»Znam še več drugih plesov, lepših.«

»Dobro?«

Tisti bodo vsi zate.

Citronka se je še nekaj časa kujala, potem sta se spet sprijaznila.

Popoldne drugega dne so se pričeli zbirati na trati metulji. Prostor za veselico je bil obdan z nizkim grmovjem. V ozadju se je razprostiral gozd. Mizice za goste so bile čaše cvetlic, napojne z medom. Na vzvišenem prostoru sta čepela princ Pavlinček in princeza Pavlinka. Ob njuni strani pa nebroj metuljev Plavčkov.

Citronček je sedel na rdeči, belopkčasti mušnici, ki je rasla pod grmom in čakal, da zapleše pred gospodo.

Mami, Čuri-Murijevi danji sorodniki, so godli med travo; v bližini princa in princeze pa je stal črnji Zum-zum s svojimi tovariši, da na dano povelje zagode veselo poskočnico.

Med gosti je bil tudi gospod Admiral, govejmik metuljev brzoadrnikov. Zabaval se je s svojo gospo soprogo, ki je bila najbolj razkošno oblečena med damami. Nekatere so jo zavistno gledale od strani.

Gospa Lastavičarka, z rumenimi, ostro izrezanimi krili, je pripeljala seboj več hčera in sinov. Bila je vdova. Njenega moža Lastavičarja je pred tednom ujel neki paglavec iz vasi.

Še resni gospod Pogrebec, s svojimi črnimi žametnimi krili, je priletel na slavnost. Čepel je na travniški kadnji in srkal med iz njenih cvetov.

V osrednje je sčrčal metulj Beša, se priklonil in otvoril slavnostni pir.

»Gospoda! Prva točka sporeda je radijski prenos žabjega koncerta iz mesta Regaron. Prosim, poslušite! Na večji jelše je bil pritrjen zvočnik v obliki křaka, zvij iz kostanjevih listov.

Nenadno se je oglasilo iz njega:

»Halo! Krak, kraki! Radio Regaron. Prinašamo koncert našega slavnega zbora. Zapoje vam pesem »Zabja svatba.«

Citronček je prislutnil. Zdaj šele je za popadel, kaj je radio. Zaba Zgaga mu takrat ni bila utegnila razložiti.

Iz zvočnika je zadoneła pesem:

Zaba Urša se mož, pesem ji zapojmo vsi, glasno naj zavriska vsak: rega reka, kvak, kvak kvak!

Nekaterim je pesem ugajala, drugi pa so si mislili:

»Počemu žabje pesmi? Ahi nimamo svojih pevcev in godcev?«

Neutegoma so odstranili zvočnik. Zbor črnijev je zaigral. Citronček se je zavrtel in zaplesal. Plesal je tako sijajno, da mu je gospoda neprenehoma ploskale. Gospe so ga zaljubljeno pogledovale. Princeza Pavlinka mu je navdušena vrgla šopek cvetlic. Vse je bilo vneto za mladega plesalca Citrončka.

Gospod Admiral je zaklical:

»Zaplešimo še mi, gospoda!«

In metulji so se v parih zasukali po zraku.

Dve muhi Enodnevnici sta gledali ranjanje z leskovega grma. Dejali sta:

»Kratke so ure, ki jih še živiva. Zakaj bi medve ne zaplesali?« In sta se zavrteli, da nikoli tega.

Vsesplošno veselje je zavladalo na trati.

Tedajci pa je pritekel iz gozda majhen deček z metuljnico v roki. Veselo je zavriskal in mahnil z mrežo po zraku.

Metulji so se prestrašeni razbežali na vse strani. (Dalje prihodnjič)

Hudales Oskar:

Utopljenec

Deževalo je neprestano. Že tri ali štiri dni. Izsušena zemlja je najprej pila vodo v neverjetnih množinah, kmalu je pa ni mogla več vsrkavati. Po travnikih in njivah so se pokazale luže, voda je curljala po razpokah, v hipu dobila umazano rumeno barvo, se stekala v potoke in šumela v reko. Polagoma se je vsa dolina izpreminjala v plitvo jezero.

Srečala sta se tik za vasjo. Oba sta bila bosa in gologlava, oba premočena do zadnje nitke. Prvi je bil dolg, suh, svetlih skoraj belih las, drugi pa manjši širokega koščenega obraza, z majnimi črnimi očmi.

»Beračiš?« je vprašal večji. Ustavil se je in mu prav nič ni bilo mar, da mu je deževnica z bližnje strehe v curku tekla za srajco.

»Kaj ti mar,« je odvrnil manjši brez strahu. Oba sta morala biti iste starosti, trinajst, morda štirinajst let.

»Seveda mi je mar,« je rekel večji, saj jaz tudi beračim«. Okrog tankih ustnic mu je zaigral nedoločen smehljaj.

Manjši je obstal in se zazrl v tovariša. Nasmehnil se je tudi on in vprašal:

»Kako ti je ime?«

»Oto,« je kratko odvrnil vprašani.

»In tebi?«

»Jurček. Če ti je prav, greva skupaj. Si mnogo nabračil? Bil sem v vasi, toda ni bilo kaj prida. Ljudje so videti revni.«

Oba sta bila na tihem vesela, da sta se našla. Tako strašno pusto je bilo samoč potovati skozi te enolične deževne dni. Vendar si tega nista razodela, ker sta si to drug drugemu brala iz oči.

»Nimam mnogo,« je rekel Oto. »Dva dinarja morda in v cuk nekaj kruha. A ti?«

»O, jaz imam več,« je vzkliknil Jurček. Segel je v žep in privlekel na dan polno pest drobiža. Petnajst dinarjev! Celo premoženje! Otu so za hip zagorele oči in spet ugasnile.

»Kupiva si kaj,« je predlagal.

»Jutri,« je odvrnil Jurček. »Danes ne bi šel rad nazaj v vas. Naberiva si hrušk. Glej, one-le so videti zrele.«

Pokazal je na lepe rumene hruške, ki so plavale v luži onkraj ceste. Zdaj pa zdaj je katera glasno čofnila v vodo. Zabredla sta v mlako in si jih nabrala.

Brez besed sta krenila dalje po cesti, ki se je v mnogih ovinkih vlekla ob

gričih, zaraščenih z nizkim drevjem in grmovjem. Šla sta počasi, grizla hruške in si v presledkih obrisala z obrazov vodo, ki jima je polzela z mokrih las. Nikogar ni bilo videti na cesti. Pusta in prazna se je izgubljala pokrajina nekam v meglo. Sredi polja sta uzrla s slamo krito hišico, ki je čepela med grmovjem, kakor bi se bala, da je dež preveč, ne zmoči. V grmovju ob cesti je tožno zacvrhotala ptica, nekje se je s kratkim laježem oglasil pes. Z obronkov so dehteli korčki.

Cesta je zavila čez most. Skoraj do mostnic je že segala razpenjena, umazana, blazno drveča voda. Po nekod je že pljuskala preko bregov in se v drobnih potokih razlivala preko polj, travnikov in gmajne.

Naslonila sta se na ograjo in se zastrela v valove. Most se je nalahno stresal, kakor bi vzdrljeval v težki slutnji. Čez čas se jima je zazdelo, da se most giblje, da ju kakor ladja nese po reki navzgor, nekam daleč, neznanim ciljem nasproti. Tako sta se zatopila v to prevaro, da je ta ali oni zdaj in zdaj dvignil glavo, kakor bi se hotel prepričati, koliko poti sta že prevozila. Most je stal še vedno na istem mestu, le voda je pljuskala že čez mostnice in jima obrizgavala gole noge.

To ju je predramilo iz sanj. Z vzdihom sta se ozrla po žalostni okolici in zapazila, da skozi meglo promica mrak. Dež je nekoliko pojenjal in se izpremenil v hladno pršavico.

»Večeri se,« je rekel Jurček, ko sta krenila dalje po cesti. »Kje bova spala?«

Oto ni takoj odgovoril. Nekaj je premišljeval in zeblo ga je. Otni si je premočene lase in dejal nato:

»Hm, morda naju kdo prenoči. Če ne,

se zarijeva v seno na kakem kozolcu. Le zeblo naju bo, ker sva mokra.»

Iz megle so se pokazali močni obrisi malega mlina. V umazanih penah se je veselo vrtelo troje koles. Voda se je divje pogonjala skozi zapornice.

Ne da bi se zmenila, sta krenila v mlin. Star, zgrbljen mlinar si je pri stopah dal nekaj opraviti.

»Ali bi smela pri vas prenočiti?« je vprašal Oto.

»Kaj?« se je zadržal mlinar in dvignil nagubani obraz.

Oto je ponovno vprašanje.

»Na-a-k.« je odkimal starec. »Kar naprej v vas poidita, bosta že našla kaj.«

»Pa vsaj pustite, da se pri vas posušiva.« je rekel Jurček, ko je videl, da v mlinarjevi peči plapolala vesel ogenj.

»Tisto pa že.« je odvrnil mož in se za nju ni več brigal.

Stopila sta k peči, da ju je v hipu objela prijetna toplota. Ogenj je pričel izvrševati svojo dolžnost. Sušila sta se hitro, da se je kar kadilo od njiju. Kmalu sta se za silo posušila.

»Hvala, pa srečno!« sta rekla pri odhodu.

»Da mi ne bosta prenočevala kje na mojem.« je vpil mlinar za njima. »Če vaju najdem, vaju nažgem. Zadnjič mi je eden vajine sorte pri prenočevanju zažgal uto za seno.«

Še ozrla se nista. Medtem se je že popolnoma zvečerilo. Tudi deževalo ni več, reka je pa še vedno naraščala. Voda je segala že prav do roba ceste. Hodila sta že precej dolgo, ko sta v veliki senci ob cesti s težavo spoznala kozolec.

»Kar tu-le gor zleziva.« je predlagal Jurček. »Kdo ve, kdaj prideva do vas.«

Oto je prikimal. Ko sta bredla do kozolca, je nenadoma vprašal:

»Ali imaš še denar?«

»Še.« je kratko odvrnil Jurček in se potrepjal po hlačnici, da je zažvenketalo.

Na kozolcu sta med senom našla dvojce raztrganih odevi. Prej nekaj je tu najbrže kdo prenočeval. Nekaj časa sta prisluškovala, če se morda kdo ne približuje, a nista slišala drugega, ko bučanje reke, ki je naraščala vedno bolj. Zavila sta se v odeji in se zarila v mehko, dišeče seno. Po strehi je znova pričel škrebhati dež.

Ko se je Jurček drugo jutro prebudil, je našel mesto poleg sebe prazno.

Samo raztrgana odeja je ležala tam. Začuden je vstal in si pričel stepati seno s hlač. Pri tem je zapazil, da mu v žepu nič več ne škreblija. Prestrašen je segel vanj. Prazen! Iskal in brskal je po slami. Nič! Hlastno je splezal s kozolca in zabredel v vodo, ki je drla že čez cesto in zaklical s tresočim glasom:

»Oto!«

Za odgovor je slišal samo šumenje vode in dežja.

Z rokama si je zakril obraz in obupno zajokal.

Ko je mlinar šel zjutraj snažit grablje nad žlebom, je med listjem in vejevjem, ki ga je tjakaj zanesla voda, prestrašen uzri truplo enega izmed deč-

kov, ki sta zvečer vedrila pri njem. S kavičem ga je potegnil na suho. Iz rane na glavi mu je preko svenlih, belih las še curjčala kri v drobnih kapljicah. V njegovi krčevito stisnjeni desnici je mlinar našel za petnajst dinarjev drobiža.

Kako je prišel Dinko do svoje žoge za nogomet

>Nu, tukaj si.< je vzkliknil Dinkov oče, ko je zagledal Dinka, ki je pravkar stopil na veliko dvorišče tovarne za gumo. >Olovek bi mislil, da ti je mačka mleko polizala, tako žalosten si videti!<

>Da, očka, z nekaterimi prijatelji sem hotel igrati nogomet, prav tedaj je pa prišla mama s tvojim kosilom in mi velela, naj ti pa nesem. Preden bom spet doma, bo moja žoga že pokvarjena ali izgubljena.<

>Na žoge morate bolje paziti! To vendar ne gre, da bi bilo treba za vsako igro nove žoge. Kam bi prišla nogometna društva, če bi pokvarila toliko žog kakor vi?<

>Naše žoge so vse premajhne. Če kdo izmed nas dečkov krepko in pravilno brčne žogo, se gotovo žoga pokvari ali pa zleti tako daleč, da je ni moči več najti. Moral bi imeti pravo, veliko nogometno žogo.<

>Tvoja želja je prav skromna.< se je zasmel oče. >Ko bi imel žogo, bi moral vsekakor imeti tudi čevlje za nogomet, in ko bi imel čevlje, bi hotel gotovo imeti še sportne hlače; v resnici je pa vse polno reči, ki jih bolj potrebuješ. Pojdi z menoj, povedem te k mojstru, ki ti bo pokazal, kako se napravi duša za nogometno žogo.<

Dinko je bil takoj ves navdušen. Ropot in hrup sta ga sprejela, ko je stopil z mojstrom v strojno dvorano. Veliko gonilno kolo se je vrtele z bliskovito naglino. Mnogo moških in žensk je gnetlo neko žilavo tvarino in je potlej oddajalo velikemu stroju, ki je stal nalik ogromni pošasti sredi dvorane. Veliki in majhni valjarji so stali ob stenah. Kolesa, vzvodi, drogovi, vretena so se neprestano premikala. Prvi valjar je stisnil rdeči kos gume in ga oddal naprej drugemu, ta pa spet drugemu, dokler se ni izpremenil v dolgo, enakomerno debelo ploščo. Pozorno je Dinko opazoval, kako je neka delavka skrbno merila debelost gumaste plošče, ki je bila videti mehka in lepljiva. Potem je drug stroj izrezal iz gumaste plošče štiri enake dele, ki so se na vrhu držali skupaj. Spretne roke so jele zlagati in lepiti te štiri dele. Dinko si ni mogel kaj, da ne bi potipal te čudne krogle, ki je bila podobna izmaličnemu krompirju. Bila je še lepljiva.

Dvorana, v katero je Dinko zdaj stopil, je bila vroča. Para je sikala iz

množih cevi, in zrak je bil suh in vroč. Tu so stale peči, v katerih so delavci vulkanizirali gumaste mehurje. Mojster je Dinku še pokazal, kako preizkusijo s pomočjo vode gostoto mehurja, na kar se je Dinko lepo zahvalil ljubeznivemu mojstru in z očetom zapustil strojne dvorane.

>Dinko, vstani, na nogometno tekmo pojdeva!< ga je zbudil oče drugo nedeljo. Hej, da ste ga videli, kakr hitro je planil iz postelje! Da, da, Dinko je deček, ki se zna v eni minuti obleči, umiti in počesati, če je treba iti na nogometno tekmo. Kadar je pa treba odrinti v šolo, tedaj gre vse bolj počasi. Oprijel se je očetovega komolca in zdaj zadovoljno korakal proti igrišču. Danes je še posebno dobre volje, ker neprestano misli na svoj rojstni dan, ki ga bo popjutrišnjem praznoval.

>Gooool!< je zagrmelo iz tisoč grl, in Dinko je kričal kar se je dalo. Zdaj sta bila nasprotnika enaka. Igra je postala še bolj napeta. Dinko se je zmuznil prav do ograje v bližino vratarja, ki nekaj trenutkov poprej ni znal dovolj spretno braniti vrat. Nekajkrat se je bilo že zgodilo, da je padla žoga med občinstvo, in Dinko je pravkar pomislil, kako lepo bi bilo, ako bi mogel enkrat, čeprav le za kratek trenutek, dr-

žati pravo nogometno žogo v rokah. Glej, pravkar je spet zletela žoga čez ograjo. Dinko je sdirjal v tisto smer in zdajci mu je padla s vso močjo na glavo.

>Škoda za žogo, duša je počila,< je rekel nekdo. Dinko se je počasi dramil

iz nezavesti. Tekma je bila končana. Okoli njega so stali poleg očeta nogometaši in skrbneče izpraševali Dinka: »Ali te hudo boli? Boš lahko prišel domov?« In zdaj je eden izmed njih segel v žep in ponudil Dinku deset dinarjev. »Vzemi, si boš kupil bonbončkov, potem te gotovo ne bo več bolelo!«

Dve težki solzi sta kapili Dinku iz oči. »Kaj mi je mar bonbončkov? Žogo bi rad imel! Pa čeprav ji je počila duša!«

Nogometaši so se spogledali in zasmejali. »Vzemi jo, če ti je toliko do nje. Bomo že zbrali za novo žogo!«

Cez dva dni je praznoval Dinko svoj rojstni dan. Ko je zjutraj stopil v kuhinjo, je zagledal na mizi popravljenno pravo nogometno žogo in poleg nje je stala bela škatla. Kaj neki je bilo v nji? Hitro je razmotal ovoj, in glej — v škatli so ležali pravi čevlji za nogomet.

Dinko si je ves presenečen pomel oči. Mar je sanjal? An že se je oglasila mati, ki je stala pri štedilniku: »Nu, če že imaš pravo žogo za nogomet, potem moraš pač še imeti prave čevlje, drugače si boš vse čevlje zbil!« Žareč od sreče je planil Dinko dobri mamici v objem.

JUTROVČKI PIŠEJO

Nemogoča zgodbica. Čujte in strmite: Na Japonskem se je pred mnogimi, mnogimi leti rodil hraber Italijan! Kaj takega svet še ni bil videl. Če je priletela muha v sobo, je hrabri Italijan hitro zagrabil puško in jo ustrelil. Če je ni takoj pogodil, se ji je oprezno približal in ji z bajonetom zadal smrtni sunek. Nekoč se je spustil tudi z zajcem v boj. Boj je trajal dve leti. Zdaj je bilo videti, da bo Italijan zmagal, zdaj je spet vse kazalo, da bo zmagal zajec. Naposled sta se spravila na veliko skalo, ki je ležala tik morja. Tam sta nadaljevala boj. Ker je pa zajec napravil neprevidno kretnjo, sta padla oba v morje in žalostno utonila. Hrabrost vrlega Italijana pa še zdaj pomnijo po vsej Japoniki.

Dragomir Braniselj, uč. V. razreda v Cerknici.

Kaznovana deklica. Ko naša zemlja še ni bila ustvarjena, je živela deklica, ki je bila iz vode. Stanovala je na visoki palmi, kjer je imela lično hišico. Palma je bila iz sladkorja, hišica pa iz čokolade. Deklica je imela putko, ki je bila manjša od kurjega jajca. Ta putka ji je znesla vsak dan jajce, ki je bilo tako veliko kakor nebotičnik v Ljubljani. Jajce je bilo polno zlatnikov, zato je tudi deklica živela v izobilju. Vsak dan se je spustila po palmi navzdol. Spotoma je zmerom pojedla mnogo sladkorja in tako je postajala palma zmerom manjša; nazadnje je pa sploh ni bilo več, in hišica se je sesula. Tako je bila deklica kaznovana za svojo sladkosnednost in še zdaj tava po zemlji in išče palme, ki bi bila napravljena iz sladkorja, da bi lahko

na nji sezidala novo hišico iz čokolade. Bog ve, ali jo je že našla?

Mimica Golob, uč. VI. razr., Dol. Pirošica 12, pošta Cerklje ob Krki.

Preljubi stric Matie!

Sem deklica mala,
tu sem spisala
pesmico kratko
za tvoj kotič.
Bile nekoč so kumare,
kisle in grenke
in daljše
od večne poti.
Prišel je pa požeruh
iz Horjula priznan lenuh,
vse kumare je pojedel,
naposled pa še sebe snedel.

Sonja Kocjančič, uč. Mladike v Ljubljani, Masarykova cesta 4.

Čudni ljudje. Sredi bisernega morja je ležal zlat otok. Na tem otoku so živeli srebrni ljudje, ki so imeli vsak po dve sto rok in eno nogo. Ti ljudje so živeli zelo čudno življenje. Hiše so zidali iz samih dobrih potic, ki so jih oblivali s sladko smetano, da se niso podrle. Domačih živali je bilo na zlatem otoku zelo malo. Tako je imela vsaka hiša le pol psa, pol krave, pol konja, vendar jim je vsaka polovica toliko koristila kakor cela žival. Srebrni ljudje živijo še danes na zlatem otoku sredi bisernega morja. Ako jih hočete videti, pojdite tja!

Boris Vedlin, uč. III. razr. v Kamniku.

Nemogoča zgodbica. Na najvišji gori na svetu, v Aziji, so živeli v davnih časih debeli in majhni ljudje, ki so se imenovali »Kiklopi«. Bili so zelo srečni, ker

so jim polja tako obilno rodila. Sejali so kisló repo in kisló zelje, šeli so pa torte in ledeno kavo. Ves dan so se mučili na polju in ležali v senci visokih dreves in jedli kisló čokolado, ki so jo zalivali s sladkim kisom. Ker je bilo na tej zasneženi gori strašno vroče, so se Kiklopi radi tiščali zakurjene peči. Kurili so z ledeno kavo, ki so je imeli na prebitek. Njihove bolhe in druge domače živali so živele v morju in se hranile z biseri. Najdebelejša bolha je bila tako močna kakor afriški slon. Laní pa je pritisnil hud mraz in vsi Kiklopi so s svojimi domačimi živalmi vred pomrli za solnčarico.

Dragica Vendramin, dijakinja I. razr. gimnazije v Mariboru.

Dragi stric Matic! Povedati ti hočem deset nemogočih zgodbic, in vsaka bo zaključena v enem stavku: Moja sestrica je dobila čokolado, pa je ni pojedla, ker je ne mara. — Moj brat se še ni nikoli zlagal, tudi v sili ne. — Moj ata služi denar z lenarjenjem. — Mama nam pripravlja kosilo iz zraka in vode. — Učitelj nas uči v šoli pridobivanja zlata in srebra. — Sosedova dekla dela ob nedeljah, ostale dni v tednu pa počiva. — Naš psiček lovi miši, muca pa ves dan zasleduje zajce. — Dobili smo kanarčka, ki govori deset besed. — Podnevi lovimo solnčne žarke v veliko vrečo, zvečer jih pa spustimo v sobo, da nam svetijo. — Stric Matic objavlja vsa pisemčka, ki jih dobiva od Jutrovčkov.

Milica Završnik, uč. VI. razr. v Celju, Gaberje.

Listnica uredništva

Svoj natečaj zaključimo 30. septembra. Dopise sprejemamo še do 24. t. m.

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Anica Sancin, uč. IV. razr. v Murski Soboti; Franc Hladnik, uč. V. razr. v Studencih pri Mariboru; Štefan Vitko, uč. IV. razr. v Senovem pri Rajhenburgu; Dolfe Gorjup, dijak drž. real. gimn. v Ljubljani.

D. K., dijak v M.: Križanke nam lahko pošlješ. Risbe morajo biti prevlečene s tušem.

Murica:

Najlepše darilo

Nadučitelj Škrabar je živel na svoja stara leta tik za vasjo v mali a prijazni hišici. Kljub temu, da je že več let užival zasluženi pokoj, je še vedno ljubil otroke. Rad je pokramljal z njimi ter jih ob vsaki priliki seznanjal z vsem, o čimer je vedel, da jim bo potrebno in koristno za življenje. Otroci so mu bili za njegov trud iskreno hvaležni ter so čestokrat skušali napraviti mu kakršnokoli, četudi še tako skromno veselje.

Nekoč, ko je gospod Škrabar praznoval svoj god, so mu otroci prišli čestitat. Obenem so mu izročali, kar je kdo premogel. Eden mu je dal debelo hruško, drugi rdeče jabolko, tretji cvetje z domačega vrta, četrti spet kakšno drugo malenkost, ki si jo je izprosil od staršev. In tako so, v redu kakor vojaki, stopali pred godovnika, mu čestitali in izročali darilca.

Poslednji je stopil pred starčka Šimek, in revne gostajice. Le on edini je bil praznih rok. Kje naj revček vzame rože, kje sadje, ko nima nič! S težavo in solznih oči je izdaval nekaj besed ter skušal hitro odbežati. Toda nadučitelj je bil urnejši. Zgrabil je dečka za roko ter rekel ljubeznivo:

»Šimek, z gospodom učiteljem sva govorila o tvojem spričevalu, katero bi tudi jaz rad videl. Skoči ponj!«

Šimek je na to povedel res kar skočil in se presenetljivo hitro vrnil s spričevalom v roki. Gospod je nataknil očala, vzel spričevalo v roke in glasnobral. Ampak kakšno spričevalo —! Vseskoki odlično!

Stari gospod je stisnil Šimka k sebi in ga toplo poljubil. Nato se je obrnil k ostalim čestilcem in svečano rekel:

»Matčki moji dragi! Hvala vam za čestitke! Tudi vaših darilc sem vesel, pred vsem zato, ker so dokaz vaše hvaležnosti. Odkrito pa pripomnim: najljubši dar mi je pa poklonil Šimek s svojim izredno lepim spričevalom. Otroci, posnemajte Šimka in nikoli ne pozabite, da je najlepši in najdragocenejši dar za vaše starše, učitelje in tudi za vas same vaše dobro šolsko spričevalo!«

Kdo najde, v čem je čarovnija?

»Povej kako število,« vabi Boris svojega prijatelja Milana.

»24.«

»Ne, manjše od 10.«

»8.«

»Dobro. Zdaj povem jaz število, ki bo največ za 10 višje, potem spet ti in tako dalje. Tisti izmed naju, ki bo prvi izrekel število 100, bo zmagal. Torej, jaz rečem 11.«

Milan: 18

Milan: 56

Boris: 26

Boris: 66

Milan: 36

Milan: 70

Boris: 40

Boris: 78

Milan: 48

Milan: 81

Boris: 49

Boris: 89

Milan osepne, za trenutek pomisli in prizna, da je premagan. Zakaj?

»Pojdiva se še enkrat!« moleduje Milan, »to pot bom boljše pazil!«

Prišla sta tako daleč, da je Milan rekel 68. Boris nadaljuje: »78«. Milan premišljuje, odpira usta, kakor da bi hotel nekaj reči, še enkrat premisli in naposled prizna, da je spet izgubil igro.

Drugi dan pride Milan k Borisu. »Ti, zdaj pa že vem, v čem je čarovnija!

Kdo bi rad imel ves letnik 1933

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar!

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam ..... izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikove ime in točni naslov:

Tisti, ki načne, mora zmagati, če pove prava števila!«

»Pa si le bistra glavica,« ga poirvali Boris. »Meni so morali šele razlagati kako in kaj, ti pa si sam prišel na to. Nu, začni, da vidim, ako je prav tako, kakor si si izmislil.«

Milan začne: »1.«

Boris: »9!«

Milan: »12« itd. itd.

Milan zmaga.

Kdo izmed vas ve, katera števila je moral vzeti?

Nove senčne slike

Kdor ima spretno roko, naj poizkusi svoje srečo!

Zlogovnica

ja, ma, ka, ja, ca, ja, da, va, ka, la, ma, tan, son, poid, ro, e, ev, bra, er, si, ri, li.

Iz gornjih slogov sestavi devet šestskih krstnih imen. Če postaviš imena drugo pod drugo, boš našel v začetnicah ime tekočega meseca.

Imena treh kužkov

Sulvajro čukatan

Razdeli zgornji dve besedi v sloge. Če pravilno sestaviš zloge, boš dobil tri imena za kužike.

Star spomenik

Rešitev:

Ni vse zlato, kar se svetli!

Rešitev nganke

Ščitite živali!